

NS-Nieuwsbulletin

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1137

29.12.2024 (135)

De opvoeding van een boosaardig genie

door Gerhard Lauck

Deel 3

Op welke planeet ben ik?

Toen de wereld gek begon te worden in de jaren 1960, stelde ik mezelf één simpele vraag: *Op welke planeet ben ik?*

Veel mensen, waaronder vrienden en familie, deden destijds hetzelfde.

Ik vertrouwde de gangbare partijen of conventionele benaderingen niet. Op zoek naar antwoorden begon ik een grote verscheidenheid aan literatuur te lezen. Sommige haatte ik. Van sommige hield ik. Toen ik nog op de middelbare school zat, vond ik de antwoorden die ik zocht. Binnen een paar jaar bekeerde ik zelfs enkele verwanten. Ik aarzel om het een "nieuw geloof" te noemen, omdat we al jaren in dezelfde basisideeën geloofden zonder het te weten. In ieder geval niet bij naam. Het was noch een "religie" noch een "ideologie" in de conventionele zin van het woord. Het was een "wereldbeeld".

Dit "bekeringsproces" of "verlichtingsproces" is al door anderen beschreven. Zowel door leiders als door het gewone volk. Ik zal niet opnieuw de moeite nemen om dat te doen. In principe ben ik een beheerder, organisator, analist en strateeg. Geen auteur, theoreticus of ideoloog.

Desalniettemin herinner ik me een discussie met George en Mark over de relatieve verdiensten van "gezond instinct" versus "goed redeneren", als het gaat om het kiezen van je politieke basisfilosofie. Mijn conclusie: Beide zijn goed. Maar een combinatie van beide is het beste.

Mark hielp mee met het kiezen van de naam van onze krant, *NS Kampfruf*. Hij was trots op het feit dat hij een paar weken in dezelfde gevangenis had gezeten als Hitler! Hij was gearresteerd omdat hij NSDAP/AO-stickers had opgeplakt.

Mijn vader en mentor "FW"

In de jaren 1940 studeerde mijn vader af aan de universiteit met een ingenieursdiploma. Hij werd al snel aangenomen bij een groot productiebedrijf. Uiteindelijk behaalde hij nog een extra graad.

Tijdens de oorlog maakte hij lange dagen. Mam zei dat ze hem bijna nooit zag. Maar ik denk dat ze een beetje overdreef. Ze kreeg tenslotte baby's tijdens de oorlog... Mijn vader grapte dat opa ooit aan oma had gevraagd waarom de baby's stopten nadat hij een koelkast had gekocht en de koelkast had weggegooid.

In de jaren 1950 promoveerde het bedrijf hem tot hoofd van langetermijnonderzoek. Ik herinner me dat ik als kind zijn fabriek bezocht. Mijn eerste indruk was als volgt: *Jongen, papa heeft een SCHITTERENDE SECRETARIS. Ik vraag me af of mama dit weet!*

Hij liet me een van de nieuwe producten zien die hij had helpen ontwikkelen. Dat product wordt vandaag de dag nog steeds veel gebruikt. Telkens als ik er een zie, denk ik aan mijn vader.

Mijn vader bewees zo waardevol te zijn voor het bedrijf dat het besloot te investeren in het verbeteren van zijn vaardigheden. Het huurde enkele van de beste wiskundigen van het land in om hem één op één bijles te geven. Zijn kennis steeg uiteindelijk tot het equivalent van een doctoraat in wiskunde, ook al had hij geen officiële graad in wiskunde.

Jaren later zei een wiskundeleraar op de middelbare school tegen ons dat we onze ouders moesten vragen hoeveel wiskunde ze kenden. Terecht of niet, ik zag dit als een grap. Dus vroeg ik mijn vader om grondig te zijn. Hij somde meer dan *twintig verschillende* soorten wiskunde op die hij had bestudeerd. Van sommige had de wiskundeleraar *zelfs nog nooit gehoord!*

In de jaren 1960 besloot FW om les te gaan geven. Hij zei dat hij gealarmeerd was door de afnemende kwaliteit van de ingenieursstudenten in het land. Dus werd hij professor in engineering aan een staatsuniversiteit.

Natuurlijk betekende dit een *flinke salarisverlaging*. Maar hij leek het niet erg te vinden.

Toen we naar ons nieuwe huis aan de rand van de "stad" verhuisden, was ik geschokt en teleurgesteld. Ons nieuwe huis was erg bescheiden vergeleken met ons oude landgoed. Maar ik zei niets.

FW creëerde en gaf een heel speciale cursus. Het was ontworpen om zijn studenten wat *praktische ervaring in industriële engineering te geven*.

Op bezoek bij kleine productiebedrijven in de omgeving deed hij ze een aanbod dat ze nauwelijks konden weigeren. *Laat mijn studenten proberen uw technische problemen op te lossen. Als ze falen, kom ik aan het eind van het semester langs om ze GRATIS op te lossen."*

En dat was precies wat hij deed!

Het resultaat was een heleboel gelukkige zakenmensen. Sommigen stuurden lovende brieven naar de universiteit. Bovendien ontving hij zelfs jaren later nog brieven van oud-studenten waarin ze hun dankbaarheid uitten. Een van hen schreef dat hij in deze *ene cursus* meer had geleerd dan in *alle andere cursussen bij elkaar*.

Dit gaf hem ook inzicht in de algemene aard van deze bedrijven.

Meestal beginnen deze bedrijven met slechts twee jongens. De ene is goed in technologie. De ander is goed in zaken. Naarmate hun bedrijf groeit, bereiken ze uiteindelijk een punt waarop ze hulp van buitenaf nodig hebben.

Destijds zorgde mijn vader voor de *technische* hulp. Vele jaren later zorgde ik voor de *zakelijke* hulp.

Hij maakte ook een andere opmerking:

Ingenieurs en zakenmensen hebben moeite om met elkaar te communiceren. Ze spreken verschillende talen. Bovendien zijn de beste ingenieursstudenten niet goed in schrijven of spreken in het openbaar.

Jaren later merkte ik dat computertechnici en zakenmensen vaak hetzelfde probleem hebben.

Daarom spoorde hij zijn studenten aan om lid te worden van een groep die *Toastmasters* heette en die vaardigheden in spreken in het openbaar bevorderde. Hij sloot zich er zelf bij aan.

FW had de reputatie erg hard, maar ook erg eerlijk te zijn.

Bijvoorbeeld: Zijn studenten werden geïnstrueerd om hun papieren *alleen te identificeren met een soft-nummer*. Niet op naam. Hij wilde hun identiteit niet weten tijdens het nakijken. Pas later, toen hij die cijfers ging posten, kwam hij daar achter. Dit was zijn manier om elke, zelfs onbedoelde of onbewuste, vooringenomenheid te voorkomen.

Zijn studenten hadden een gezegde over zijn wekelijkse quizzen van tien vragen:

Als je een goede student bent, kun je de eerste drie vragen beantwoorden. Als je een genie bent, kun je de volgende drie bedenken. Maar alleen God en professor FW weten de antwoorden op de laatste vier!

Toen hij me een van die "laatste vier" vertelde, had ik het antwoord al snel door. In tegenstelling tot mijn vader heb ik geen aanleg voor mechanica en techniek.

Maar ik erfde wel zijn analytische geest en talent voor het oplossen van problemen. Ondanks onze verschillende vakgebieden dachten we veel hetzelfde. FW merkte vaak op dat we *dezelfde* principes toepasten op *verschillende* gebieden. We noemden ze alleen anders.

Zijn beste leerlingen hielden van hem en zijn slechtste leerlingen haatten hem.

Een van zijn studenten was *letterlijk een genie op het gebied* van techniek. Mijn vader gaf hem één op één bijles. Gratis. Lachend vertelde hij me: *Het was een plezier om hem les te geven. Zijn geest absorbeerde kennis als een spons. Hij leerde meer in één week dan de gemiddelde student in zes maanden.*

FW stopte later met lesgeven en begon zijn eigen ingenieursbureau. Ik kreeg een indrukwekkende titel in het bedrijf, maar ik was eigenlijk niet meer dan een boegbeeld.

In de jaren daarna kreeg FW in steeds meer staten een ingenieursdiploma. Toen hij de ingenieurstest van de staat New York aflegde, eisten ze zijn geboorteakte om te bewijzen dat hij Amerikaans staatsburger was. *Zijn score was zo hoog dat ze niet konden geloven dat hij zijn opleiding in de Verenigde Staten had genoten!*

Auto's

Mijn vader had altijd minstens vijf auto's. Hij kocht grote oude Buicks, knapte ze op en reed ermee tot er iets groots kapot ging. Zoals een motor of transmissie. Dan kannibaliseerde hij ze voor onderdelen. Hij ging zo grondig te werk dat de sloperijen hem soms wilden betalen om ze weg te slepen. Niet andersom.

Op een keer kreeg hij \$95 van een verzekeringsmaatschappij, omdat de andere collega zijn spatbord had ingedeukt. De auto had maar \$100 gekost!

Omdat ik de jongste en de minst bekwame was, kreeg ik de saaie baantjes. Zoals banden omdraaien of bougies aftappen. Of gewoon doodverveeld zitten en hem gereedschap aanreiken. Misschien is dat een van de redenen dat ik nooit interesse heb gekregen in mechanica.

Op een keer kwam de geit van de burens helpen. Maar die had een bijbedoeling. De geit hield van tabak. Hij probeerde de tabaksbuidel uit mijn vaders zak te stelen toen hij onder de auto aan het werk was.

We kwamen een keer thuis en zagen een lange houten paal naast de achterdeur. Mijn zus legde uit dat ze die nodig had om de geit af te weren. Toen ze naar buiten ging om de was van de lijn te halen, probeerde hij haar te slaan!

Op een keer ging ik op handen en voeten liggen en botste tegen een geit op. Toen keek ik op. De geit en ik staarden elkaar even aan. Toen draaide de geit zich om en rende weg. Tot op de dag van vandaag weet ik niet of het mijn harde kop of

mijn gezicht was waardoor hij dat deed.

In mijn tienerjaren had ik geen eigen auto. Ik had er geen nodig.

De meeste auto's die ik in mijn leven heb gehad, zijn gebouwd in de jaren 1970. De goedkoopste kostte 500 dollar. De duurste kostte \$1500. De "slechtste" auto die ik ooit kocht kostte 700 dollar en ging maar drie jaar mee. Hij was van een middelbare scholier. Zijn ouders hadden een nieuwe auto voor hem gekocht als afstudeercadeau. Mijn twee favorieten waren allebei een Buick Electra Limited uit 1975. De ene kostte 895 dollar en ging tien jaar mee. Een vriend zei: *Dit is geen auto. Het is een vliegdekschip!*

Mijn meest gemakkelijke auto-aankoop ging als volgt. Mijn schoonvader en ik gingen samen terwijl mijn vrouw thuis bleef. We onderhandelden in drie talen met de privé-eigenaar over de aankoop. Toen we thuiskwamen, was de enige vraag van mijn vrouw: *Welke kleur heeft de auto?* Geen van ons herinnerde zich de kleur van de auto die we een uur eerder hadden gekocht! Dit maakte haar nerveus. Maar toen ze de auto zag, was ze heel tevreden.

Een collega op het werk had een soortgelijke ervaring met zijn vrouw. Toen hij haar vroeg wat voor auto ze wilde, zei ze: *blauw!*

In de jaren daarna had ze ongeveer tien kleine ongelukken met die 1975 Buick Regal. Twee op één en dezelfde dag! De tweede keer botste ze tegen een politieauto voor het politiebureau. Ik was zo woedend dat ik weigerde haar te helpen. Dat deed haar vader.

Ik was een tienerbegeleider... GEEN weerwolf

Ik werkte elke zomer in een fabriek om geld te verdienen voor schoolgeld en boeken. Toen ik nog een tiener was, werd ik gepromoveerd tot een leidinggevende functie op laag niveau en had ik een ploeg van zeven mensen onder me. Ik was de jongste van het stel.

Hoe heb ik die promotie gekregen?

Dit is het verhaal.

De fabriek had net een nieuw product gelanceerd. Aanvankelijk was de productie verspreid over verschillende afdelingen. Elk van die afdelingen beschouwde het nieuwe product als een afleiding van hun eigenlijke werk. Het deel dat aan hen was toegewezen, werd aan de kant geschoven.

Dit was mijn derde periode in de fabriek. Toen ik me bij mijn oude supervisor meldde, leidde hij me naar een ander deel van de fabriek. Het was zo ver weg van zijn afdeling dat we het niet eens konden zien! Ik voegde me bij twee arbeiders die

daar al onderdelen aan het assembleren waren.

Het was niets persoonlijks. Niettemin was ik verbannen. Toegewezen om aan dat verdomde nieuwe product te werken. Uit het zicht.

Hij controleerde ons zelden. Of was in de buurt toen we hulp nodig hadden... Zelfs niet toen we smeekten om meer onderdelen, omdat die op waren en het werk stil lag!

Op een dag bood een jonge ingenieur, die nieuw was in de fabrieksprocedures, vriendelijk aan om ons te helpen. Hij liep naar het magazijn en bracht wat onderdelen. Zonder het iemand te vertellen of het papierwerk te doen.

Dus wendden we ons ook in de toekomst tot hem. Iemand in de frontoffice kwam er uiteindelijk achter wat hij deed. Hij werd eruit gegooid.

Vooraf een manager van de receptie kwam langs en stelde me een vraag. Ik gaf zo goed mogelijk antwoord. Dit gebeurde een paar keer.

Een paar weken nadat ik was begonnen, kwam hij naar me toe en zei dat ik promotie had gekregen. *Jij bent de enige die iets weet over wat er hier gebeurt!*

Dit verraste me. Natuurlijk was ik blij.

Al snel werd de productie voor dat product geconsolideerd in één gebied. Er werd een supervisor van een hoger niveau aangesteld over de ongeveer dertig mensen. In militaire termen was hij het equivalent van een luitenant die het bevel voerde over een peloton en ik was een sergeant die een ploeg leidde.

Maar er was nog een klein probleempje.

De producten werkten niet! Het weigeringspercentage lag rond de 50%!

Niemand wist *waarom*. Uit wanhoop vroeg dezelfde frontofficemanager mij wat ik ervan vond.

Ik deed een waarneming en stelde een theorie voor. Hij liet iemand de benodigde apparatuur halen om het te controleren. (Ik wist niet hoe ik het moest gebruiken, maar hij wel.) Het mysterie was opgelost. Het weigeringspercentage daalde radicaal. Het was duidelijk dat we tenminste *een deel* van het probleem hadden opgelost.

Maar het weigeringspercentage was *nog steeds* te hoog. De manager en ik bespraken dit probleem een paar minuten. Toen kwam ik met een andere theorie. Hij dacht dat het logisch was en dat we het moesten onderzoeken.

Hij bracht *nog geavanceerdere apparatuur mee* - deze keer moesten we een *technicus laten komen die door de universiteit was opgeleid* en wist hoe hij het moest gebruiken - en testte mijn theorie. Mijn vermoeden werd bevestigd!

Technici en zelfs volwaardige ingenieurs hadden *wekenlang* bloed gezweet over dit probleem. Toen vond ik de oplossing in een kwestie van minuten.

Destijds schreef ik dit toe aan een combinatie van gezond verstand en geluk. Het drong toen niet tot me door dat er misschien meer achter zat.

Vanaf dat moment waren die technicus en zijn apparatuur een integraal onderdeel van de productielijn. Hij controleerde het "probleemonderdeel" altijd op dat onzichtbare defect voordat het werd geassembleerd. Het percentage defecten daalde tot een aanvaardbaar minimum.

Vraag: *Hoe kon een negentienjarige jongen - met GEEN technische opleiding - een TECHNISCH probleem oplossen dat niemand anders kon oplossen?*

Antwoord: *Observatie, analyse en gewoon ouderwets gezond verstand!*

Deze fabriek was opgericht door een *geniale uitvinder*. Hij was het bedrijf begonnen *in de garage van zijn ouders toen hij nog op de middelbare school zat!*

Zijn genialiteit voor uitvindingen wordt alleen geëvenaard door de domheid van zijn familieleden in het hoofdkantoor, merkte een andere werknemer op.

Helaas ging hij te ver toen hij de fabriek uitbreidde voor de productie van een nieuw product. Toen dat product plotseling verouderd was door een andere vooruitgang in de technologie, ging het bedrijf failliet. De fabriek ging dicht. De werknemers werden ontslagen. De plaatselijke bevolking vervloekte hem. En hij verhuisde de staat uit.

Tegen die tijd was ik al overgestapt op andere bezigheden.

Ik begin te schrijven

Toen ik nog een tiener was, verschenen mijn eerste artikelen (afgezien van een gedicht in een publicatie op de middelbare school) in de publicaties van non-profitorganisaties.

In het begin abonneerde ik me gewoon op verschillende tijdschriften in zowel de VS als Europa. Dit waren onder andere *The Voice of the Federation*, *Der Deutsch-Amerikaner*, *Nation Europa*, *Mut Magazine*, *Deutsche Nachrichten*, *Deutsche Wochenzeitung*, *Deutsche National- und Soldatenzeitung* en nog veel meer.

Maar al snel begon ik ook ingezonden brieven en later artikelen te schrijven.

Een opstel dat ik had ingestuurd voor een schrijfwedstrijd voor jonge auteurs haalde de halve finale. Het werd samen met alle andere halve finalisten gepubliceerd in het sponsortijdschrift *Nation Europa*.

Dit tijdschrift was erg "highbrow". Het publiceerde artikelen van veel prominente mensen. Blijkbaar had ik wat aandacht gekregen in de juiste kringen, want ik ontving brieven - en zelfs uitnodigingen voor een bezoek - van sommigen van hen. Sommige waren afkomstig van gepensioneerde *hoge regeringsfunctionarissen, geleerden en hooggeplaatste militaire officieren*.

Toen ik nog in mijn tienerjaren was, werd ik uitgenodigd om een internationale conferentie in Europa toe te spreken en dat deed ik ook, namelijk het eerste *Natio-*

naleuropäischer Jugendkongress. Ik had een geweldige tijd en ontmoette veel fascinerende mensen.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

Seit lang Jahren nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker da je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Identifiziere von Massenmord, Verbrechen, Verfolgung und Verleumdung haben nicht abgenommen, das kann die gesamte Welt gesehen haben. Adolf Hitler ist zurück!

Alle Nationalsozialisten sind wieder arbeitslos, Verleumdungen und Kampagnen werden schneller an Schulen im Kampf um die Erziehung unserer nächsten Völker.

Die Bewegung ist zwar stärker geworden, aber die Gefahr des kollektiven Völkermords ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Die verantwortlichen sind es nicht, die Verbrechen – gegen alle Völker – zu begangen, keine Mittel und Einrichtungen, Überlebende und Kampagnen.

Ob "Hitler" oder "Hitler", ob im Wahlkampf oder im Brautwerbung, ob auf Propagandaplakaten, in der Luft oder auf einem Bildschirm anderer Art. Jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!

Hitler Hitler
Gottfried Loach

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS-Nieuwsbulletin
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (137)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Front Report
Interview met Molly
Deel drie

NSK: Uw huidige projecten zijn duidelijk filosofisch en kunstgerelateerd.

Gelieve uw mening te geven over de impact van dergelijke onderwerpen in de politiek.

Molly: Ik probeer nog steeds de fotografie bij te werken, maar ik heb me vooral geconcentreerd op Adolf Hitler en het Leger van de Mensheid (www.movingthecentury.com) (truth bin). Ik ben nu bij 21 pagina's, en ik heb nog zoveel meer te doen. Het benadrukt van WO II is een absoluut responsiviteit van informatie. Je zoekt informatie over één ding en vindt nog twee dingen om te onderzoeken. Het voelt een beetje aan alsof je een archeoloog bent, die het begraven verleden opgraaft. Een verleden dat men liever niet aan het licht wil brengen. We kun-

the NEW ORDER
Number 176 (137) Founded 1979 April 26, 2022 (137)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countries and racial kinship fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture denigration, and neo-racism.

Whether "Hitler" or "Hitler", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or as a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hitler Hitler
Gottfried Loach

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

De NSDAP/AO is de grootste ter wereld Nationaalsocialistische propagandaleverancier!

Gedrukte en online tijdschriften in vele talen

Honderden boeken in vele talen

Honderden websites in vele talen

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!